

WILLAM

Az előfizetési pénzek
KUTASI IMRE
 könyvnyomdájába
 (főpiacz, egyháztér),
 czimzendőik.

SZERKESZTŐI IRODA:
 csapó-utca, 358. sz. a.
 hova a lap szellemi része
 küldendő.

KÉZIRATOK
 csak bérmentve fogadtat-
 nak el

Előfizetés:

Egész évre	12000	frt	—	kr.
Fél évre	6000	frt	—	kr.
Negyed évre	3000	frt	—	kr.
Egy hóra	1000	frt	—	kr.
Egyes szám ára	100	frt	—	kr.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
KEREKES GÉZA.

Városunk nagyjai.

Nro. 8.

PAPP FERENCZ

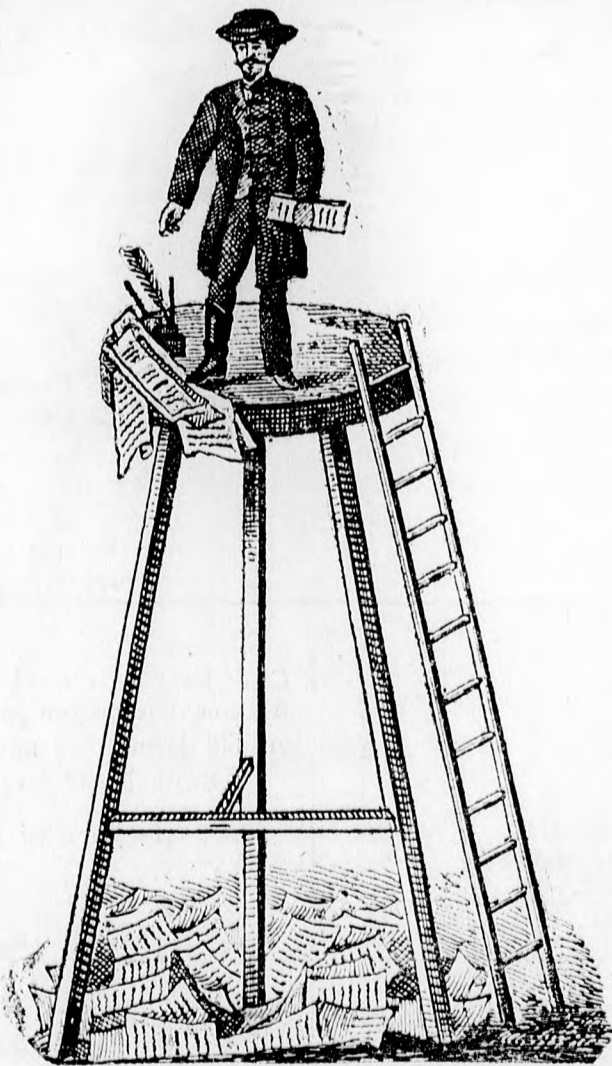
főjegyző.

Ha rangfokozati sorrend szerint vennénk a dolgot, ugy a polgármester ur után okvetlen neki kellett volna jönni; mert mig a polgármester szive, addig a főjegyző esze szokott volna lenni a városnak. Amde mi ilyen megkötéshez nem alkalmazzuk magunkat, hanem vesszük ugy, a hogy legjobban kapóra esik.

Hogy pedig nem csak az „aprószentek“-be válogatunk, mutatja az is, hogy Mészáros mezőrendőr kapitány után tekintetes Papp Ferencz főjegyző urat rendezzük sajtó alá.

Hajdanában, egyik helybeli lap-társunk azt irta róla, hogy: „nem irhat róla semmit.“

No kérem alázatosan, hát nem

valóságos maliczia ez? Egy 60,000 lelket számító s az ország második fővárosának csúfolt város főjegyzőjéről így nyilatkozni? Persze ezt csak olyan „diplomás“-féle fiskális urak teszik, csupán — irigységből, a kik szerettek volna a főjegyzői méltóságba helyezkedni s úton-útfélen azt pletykálják, hogy három-négy gymnasiumi osztályban szerzett tudománnyal „csak“ miniszterségre lehet pályázni.

Pedig nincs körömfeketényi igazuk sem; mert — mint nekünk szavahihető helyről besugták, a mi főjegyzőnk még „csinos Dom-Miguel káplár“ is volt ám, még pedig a „gránátérosoknál!“ Hogy pedig előbb a híres Kerekes József főjegyző szárnyai alatt irnokságra, majd Oláh Károly alatt aljegyzőségre s végre főjegyzőségre emelkedett: ahhoz bizony semmi diploma se kívántatik; mert a törvénynek erre vonatkozó paragrafusa csak is a falusi jegyzőkre szól

Irnok és aljegyző korában (tehát az úgynevezett „fúzió“ előtti időkben) pörge kalap, huszárka, magyar nadrág és sarkantyús csizmában járt folytonosan, sőt — ezt is igen szavahihető egyéntől hallottuk — hogy 1861-dik évben egy akkor czegléd-utczán lakó uri család által adott estélyen „többen“ fogadást tettek, (a házi urral egyetemben) hogy míg élnek, az akkor divatba jött magyar öltözetet soha el nem hagyják. Hanem bizony az „idők szelleme“ egyik bús magyart úgy, mint a másikat, apródonkint annyira áthatotta, hogy manapság — ha ugyan ezt még nem szégyenlenék — frakk és figaróban is képesek lennének járni. Így a mi főjegyzünk is csakhamar főjegyzőségre jutása után — lomtárba tette az addig oly „kedves“ sarkantyús csizmát. (Pedig milyen szépen csengett a városháza ámbitusán! Kis miska volt hozzá képest a Lajos hajdué.)

Hivatalnoktársai közül kitűnik az által, hogy soha, de soha nem látható sem vendéglőben, sem kávéházban. A disz-ebédekre is olykor-olykor csak azért megyen el, hogy éppen ott legyen ő is s ilyenkor hallgatagsága által valóságos tudományos szerepet viszen. Sokan pedig azt állítják, hogy odahaza éjjel-nappal a törvényeket tanulmányozza. Egyszóval élvezete abban áll, ha egy bizonyos kereskedés pudlijára felülve, füttyörészve lógázhatja lábait a nagy semmisségben s ilyenkor rendesen lenézi a nálánál kisebb embereket; ámde mikor az öreg kis templom torony-órája elkongatja a „hivatalos 9-et“ s leugrik a pudli tetejéről, ő is éppen olyan gyarló kis teremtményévé lesz a mindenhatónak, akár csak a kis Dr. Spitzer.

Egyébiránt igen derek, jóra való és pontos hivatalnok s mint halljuk, igen finomul tud a lakalmazkodni és annak köszönheti a közelebbi múlt választásnál is a főispán szárnyai alá vétetést.

Tessék elhinni, csupán csak a „diplomás“ egyének irigykednek rá, de mi tiszta szívéből s őszintén kívánjuk, hogy maholnap királyi tanácsos legyen belőle.

Bizony meg is érdemelné!

A DIRECTORSÁG ÁTKA.

Maradi Gerő:

Elfáradtam (leül) De nem! (feláll) Ah de mégis (lehanyatlík.)
Mít, hát csak ennyi erő volna bennem? Igen, mert (feláll)
(éneket: „Sujt az átok...“)

E bandát hozzám művészet-fűz,
Sujt az átok és a bánat üz,
Hej tovább már nem lehetek itt:
Engem kinez, üld' a deficit.

Szemeimből könnyek árja hull,
Mért szenvedek oly ártatlanul?
Óh pusztul bennem erő s a hit:
De napról-napra nő a deficit.

A „sém“-ket meg hordja el a szél,
Az mindég csak a „gázsí“-ról beszél:
S ha gázsíróról eml tnek valamit:
Eszembe jut jövőm s a deficit.

Flórika:

Itten dalolgat magában. Oh kedves Gyulám. Ha tudná, hogy leskelődtem. Észrevételem magam. Gyula!

Maradi Gerő:

Még itt is háborgatnak. Majd király, majd koldus, majd rabló alakjában jönnek elém és nem éltet, csak pénzt követelnek. (Mérgezen) Ki az?

Flóri:

(hangosan)

Nem ösmersz meg. Én Flórikád vagyok,
Téged kereslek. S ez elég nagy ok:
Hogy it vagyok!

(Nyakába akar borulni, de visszaretten)

Ah! hisz ez a Director ur. (halkan) Jó hogy találtam,

Maradi:

Mi tetszik?

Flóri:

A színpadon kis csalogány,
Oly szépeket dalol.

Maradi:

Én szebbet is hallottam ám,
Az ördög tudja hol.

Flóri:

Találtam én a színpadon,
Oh mennyi sok babert,

Maradi:

S a cassa mégis oly üres,
Az ördög tudja mért?

Flóri:

Nem állja ki a férfinem
Szemem viillamait!

Maradi:

S tán hódított is ugy-e bár?
Az ördög tudja kit!

Flóri:

Uram! Ön talán feledi, hogy első primmadonnájával áll szemközt, ki nélkül ön és társulata egy fityinget sem ér. Kérem a havi gázsímat! (Dalol)

Szememmel osztogatom a halált,

Maradi:

Engem is Áchilles sarkon talált
De ha már igazán ugy van, tessék.
(Pénzt ad neki)

Flóri:

Szívem önhöz élve halva hív,
De most megyek, gázsím Vilmosho, hív.

Maradi:

Csak hogy már ettől a 400 fleur horderejtű pióczától megszabadultam. Oh milyen jól esik lélegzteni Ez a kis találka 400 fleur erejéig ártott meg az egészségemnek. (Kopogtatnak.) Már megint Szabad! (halkan) az ördögnek elvinni mindnyájatokat.

(Ispányi Lenke és Göröngyi bejön.)

Ispányi:

Ez már mégis rossz dolog,

Göröngyi:

Mint Ringelspiel fejem forog.

Maradi :

Nos, van-e még kiün valaki?

(Tollagi bejő)

Tollaslagi.

A bursnatur Tollaslagi.

Maradi :

Ez a fiu nem mai

(Kápolnai s a többiek bejönnek)

De zsidó . . . Nem az Ápolnai !

Maradi (Tollagihoz)

Te itten térdepe'ni fogsz,
Te vén számár, te orthodox !
S majd el'agad engem a csáb (Ispányira mutat)
Ez áll miként egy tölgyfabáb.

Tollaslagi, Ispányi, Ápolnai, Göröngyi :

Hagyjon e szőláss'l alább,
Fizessen ki, s megyünk tovább.

Maradi :

Ez borzasztó, majd tova mész,
Nyugalmat kér szív, lélek, ész !

(karszékbe hanyatlik)

(A két **Slitzen-szajer** nővér balletezve leng a director felé, kék görögtűz rémesen világítja be a színpadot. **Kis Ibotyka** szoborrá meredve áll, kezei pénz elfogadásra kitarva. **Föllinuszne** elájul nyitva tartott pénztárcájával kezében. **Boroz** egy kifizetetlen számlával a lége hadonáz.

Váradi, Péntek, Sajó

a színpad mögött koczkát játszanak, midőn meghallják a benti rémjelenetet, ijedségökben tovább játszanak. — A **sugónak** az olvasásba belétört a foga.

Somogyi a drei sritt lépését próbálja. — A **kardalnoknok** az ingyen jegyért kutatják fel a director zsebeit. **Arany Eszti** a „Kis Miskát“ olvassa.

Egy orgonaszerű hah hallatszik: a függöny legördül)
A r a d i menekül.

macaroni Willám Lázaroni.

N E F E L E J T S E K.

VI.

So'sem felejttem el . . .
Angyali jó lélek !
Midőn a véletlen
Összehozott véled

So'sem felejttem el —
Rubin piros szádat,
Ózike termeted,
Piri lábacsádat.

So'sem felejttem el —
Bájos arcodat,
Ígész szemeid,
Mézédes csókodat.

So'sem felejttem el —
Üdvadó szerelmed,
Andalító hangod,
Magas röptü lelked.

So'sem felejttem el —
Selyem hajfűrtidet,
Bársony kacsódat.
Hullámzó kebledet.

So'sem felejttem el —
Áldom az istenem !
Midőn bakkancosnak
Bésoroztak eugem.

So'sem felejttem el —
Áldom jó szivedet . . .
— Csak küldj sok libamájt
S hozzá bort, — eleget !

Muki von Zajongi.

A két jó madár.

Népies színmű.

Irták: **Kövesdi Jani** és **Papp Laczi**. Zenéjét **Poff**.

Történik szerdán reggel a zsidvásárban.

S z e m é l y e k :

(Maguk az irék)

K ö v e s d i (bámulja a földön levő disztárgyakat.)

P a p L a c z i (hátulról irtózatosan nyakon törli Kövesdit.) Nesze te vén ak . . . ga . . . sze . . . akarom mondani bivaly.

K ö v e s d i (megfordul, higgadtan dühbe jön s kegyetlenül pofon cserditi Laczit.) Mit akarsz te vén . . . na úgyi hogy megint mondhatnám — gazember, de nem mondom, hanem (ismét pofon üti) nesze még egy, — tán megint 900 frt kéne he?! nesze! (ismét kápen törüli.)

P a p L a c z i. Nem kell nekem a pofonod, kapok én különbet is! (visszaadja a nyaklevest.)

K ö v e s d i (hallgatólag botot ránt s Laczinak a pofájára ránt) ha nem elég hát nesze!

P a p L a c z i (vérzik, sirva fakad s ismét pofon üti Janesit).

Erre öklözés, karmolás kölcsönös gazemberezés (egymást nevékon szólítják.) A függöny legördül.

Közönség zsúfolásig.

A hálás közönség a játszókat nyilt jelenetben megtapsolta, s az előadást meg„ujrá“ zta.

Rendőri ukáz.

1. § Adatik tudtára mindeneknek a kiket illet, vagy jelenben illethet, vagy a jövőben illethet, — hogy miután a szinidény elkövetkezett s így a narancsokra szükség van, — a kucsébereknek megtiltatik a szereucsejáték, — különösen Hermánnak, mert szegény ember. — de Krénnek szabad, mert az polgármester a maga falujába. — Ezen kívül minden más kucséber, kivált ha héber, megbüntettetik, — első izben meg-Szidatik, — másod izben kosara csakompakk elvétetik és szinpadí jótékony czélokra eladatik, — mint már ez tevődött is.

2. § Színésznot. különösen kóristánét játék után haza kísérni tilos, mert eltévedhetnek. — ezt a rendőrség magának tartja fenn.

3. § Színházban előadás alatt aludni tiltatik, mert a példa ragadós. — Minden ásitás 1 frt az erdélyi cultur-egylet javára.

4. §. Hogy a kulisszák közt és az öltözökben mi történik, ahöz senkinek semmi köze.

Kelt mint fent.

Kiadta:
Mhhh.

Makra Mihály

Debreczen városi képviselő.

De mán magam is a mondó vagyok hogy így még se jó lesz. — Ki a nemzetes fene hallott mán ojat, hogy hát a Kosuth apánk arczkípivel is pízit kereszék a zsidó, — mer megittam, hogy Parlagi kisasszon vagy miféle, hát nem magyar, hanem zsidó. — könnyű neki kikeresztelkedni mer nem férfi. — Ha azt az öreg Kosuth tutra vón, hogy még az ő arczkípivel egy jordányba ótott nyóstíny keresztíny pízit keres, nem engette vón meg hogy lepingájja. Ijen íelmes a jordány küdeném a Jeruzsálembe farmatrin-got tisztogatni. — Azon csudálkozok, hogy ez a Tütü nipség megengedi, — hogy választanám vissza.

Köszörűs Lajos lú és árvagyám meg 40 pengőt kír, hogy felmehekk lúlátónak Pestre, szegíny, hiszen ojan árva is a hogy nincs neki miből, — meg is szavazták neki, hát mír ne, hadd mennyék, hát ha még jobban gyarapíttya a lovat.

A mult vasárnap a nagy mester úczczán íppen három óra hoszszat verekettek, bámulta vagy ötszáz ember, de Tütü Jánosék jobbnak látták a liberokkot oda nem vinni, — nehogy valami ütődís essék a belfsin. — Hát mír tartja őket a város?! tán biz azír, hogy mint a minap is láttam, egy korcsmába tanulmányozza a fűkapitány ukázzát

Nem is egyébre valók ők, mint az úri embereket ijeszgetni a korcsmábul, mert tuggyák, hogy a nem bántya őket, — azt hiszik, hogy az a rend csak, hogy 12 óraker a korcsma belegyék zárva.

Én csak azon csudálkozok, hogy hogy esik a, hogy mikor baj van, vagy ahun baj van, ott soha sincs konstábler?! Ahun semmi baj sincs, ott meg tüczetestül kószál. — Na hát e nem jól van!

Ha ez így lesz, én nem leszek képviselő, éngem ne szígygyék a város nipe.

Kellnyer szoríttik bele még egy fél litrit ebbe a három deczis üvegbe!!

S z i n h á z.

Mint biztos forrásból értesülünk, színházunk igazgatója Bácskay kisasszony helyére, mint első énekesnőt — tekintettel a közönség igényeire — Aranyi (Goldstein) Etel kisasszonyt fogja szerződtetni, ki már eddig is mint néma szereplő és díjtalan kardaloknő a közönség tetszését a legnagyobb mértékben kiérdemelte. Brávó!

A „Vadgalambnál“ csak az előadás volt vadabb

Follinuszné támaszkodva azon sikerre, melyet Odettben elért, elhatározta, hogy a felolvasó egyesület legközelebbi estélyén az „arczjáték“ különböző fajairól felolvasást fog tartani.

Mint ritkasságot felemlíthetjük, hogy daczára azon körülménynek, miszerint Gasparonében Bácskay kisasszony és Kápolnai tenorista (?) is játszottak — majdnem félig telt ház volt.

Szegény Gyöngyi megénekli a jó debreczenieket, mint a kik pártolják a színészetet — mert hogy ez, ugymond használ egészségének. — Mi meg azt hiszszük, hogy a jó debreczeniek egészségi szempontból nem járnak mostanában színházba.

Gasparone előadásán igen jól mulattak a tisztelt kardaloknok — egy valósággal becsipett kóristának kardjával való mókázásán.

Follinusné a bukott Denist oly jól személyesítette, hogy az öreg Telegdi László bátyánk megfélelmezve főintendánsi minőségéről — csendesen elszenderült, úgy, hogy az előadás végén, háta mögött ülő Bodroginének sikerült őt álmából felriasztani.

A helybeli szép asszonyok férjei merényletre készültek szintársulatunk egyik kiváló szép (majdnem azt irtuk, hogy tehetségű) fiatal tagja ellen, azonban a Denis előadásán jelen levő fiatal hölgyek látva az illető csapodárságát, reá vették férjeiket, hogy ezen merényletről lemondjanak

Az érdeklődőknek tudomására hozzuk, hogy a kóristának előadás alatt már nem a támlásszékeken, hanem a sötét zártszékek háta mögötti állóhelyeken találhatók.

Rókvári Ambrus füllentései és igazmondásai.

Nyúlvari Dölféhez.

Lövök egy nyulat, felkötöm a tarisznyára, azzal még kóborogtam egy fél óráig, éppen ebéd ideje volt, mint most, a tarisznya a nyúllal előttem feküdt s a miot így édesdeden falatoztunk és egy kis sesta dombit ittunk rá, hátcsak megmozdul a tanyiszra, gondoltam magamba, hogy ez valami vakand manipuláció a föld alatt; nagy beszédbe voltunk tudja a manó kivel csak hát addig-addig mozdul a tarisznya, hogy . . . nem is hittem a szememnek, hát egyszer csak se nyúl, se tarisznya. Káprázatomba aztán azt sem tudtam, hogy a tarisznya vitte-é a nyulat, vagy a reá kötött nyul a tarisznyát, csak elment a mind a kettő, mint az isten nyila. — Nem tudtam aztán, hogy mit sajnáljak, a nyulat-é? tarisznyát-é? vagy a pogácsát, a mit az én (meine süsichkeit) oldalbordám sütött a számomra. Utána idomtom aztán ezt a híres 100 aranyos Dudás koppómat, de nem mozdult, mert aludt, mondtam aztán, hogy kürtöly Dölfí! (mert az akkori czimborám is úgy hívták.)

Felébredt aztán a Dudás, de más irányba szaladt. Így aztán nem volt sem nyul, sem posztó.

Kilencz jáger és 17 koppó voltunk egyszer a csere szélibe. Egész nap nem löttünk semmit, míg végre naplement tájba, sok lőtás-futás után egy nyavígás nyulat ejtettünk. 31 lövés érte — már hogy érte-é arról jót nem állok — denique a nyul felbukott, megfogja az elesett nyul két hátulsó lábát. Leó bácsi — mert ő lött legutoljára reá — Na, csak hogy most már a kezembe vagy! — s azzal egyet fordít rajta a levegőbe és a földhöz vágja. A nyul a gyepről felugrott, úgy eliramodott, hogy még mai napig is oda van.

Nincs olyan jó koppó a világon, mint az én Dudásom, no meg a Sipakokok. Épen a Haláp hátulján vagyunk, hát egy nagy nyulat hajtásba vettek. Ugyan csak szoritották az erdőbül kifelé az új földeknek, a kutyáim azért nyomon már az Ohelyi tanyáján is keresztül hajtották, egyenesen a Szepesnek tartott a nyul, hát a kutyáim akkor is nyomon, többet mondok, a hegyesnek tartott a nyul — ott megpihent egy kazal tövébe, a kutyáim is megpihentek. mert nagyon el fáradva, még az nem elég, hanem én aztán, hogy halápon reám is esteledett, hát bementem Tasnádi bátyámhoz, mint jó öreg jáger czimborámhoz hálásra. Ott aztán ittunk, ettünk, kártyáztunk, aztán lefeküdtünk. Reggel a mint felkelek, hát koppó csaholást hallok, szaladok puskámmal kifelé, hát az én koppóim a Dudás meg a Sipakokok a tegnapi nyulat szoritják a kerítésnek, én sem voltam rest, puff-paff, azzal a nyul a lábam elé karikádzott. Másnap hallom Meli Dátyástól, hogy a koppóim azt a nyulat egész tul a hortobágyig kergették.

Egyszer két obsitos jáger elszánta magát perpedes apostolorum a Hortobágyra kizarándokolni. A gyaloglás nagy erőmegfeszítésbe került, a mennyibe az önter,hükön kívül 150 töltés, két nagy köpenyeg, ásó

kapa, kulacs, puska, kés és fakanál, bogrács, pipa, dohány és tojás, kalucsni és parapli és az ördög tudná, hogy még mi? Denique mikor a snapszos csutorájok az utolsó törött sohajt nyujtá, a nap is nyugovóra billentette iszákos pofáját és ugyan akkor elszörnyülködve fogadta Meli Dátyás éhes vendégeit, a kiket nem győzött az ebéd programból maradék paszuj levessel jól tartani

Mely annyira hatott a mi két jágereinkre, hogy álmokba egész éjjel lövöldözték a roppant sok libákat és ruczákat. Már reggeli kilencz óra lehetett, még a két jáger hősiesen horkolt a liba-toll pánczél árnyába, ugy, hogy Meli Dátyás barátunk kénytelen volt egy ócska kürt, vagyis inkább a muszkák által itt hagyott réz dob és czintányér hangjával tudtul adni, hogy ne a szobába lövöldözzék a ludakat, hanem kint a Paperinél. Ámde a szerencse ott sem kedvezett nekik. mert állítások szerint ketten egy libát löttek egy fal-kából, de a mint a liba esett lefelé, társaik ezt látva felkapták a levegőbe és vele tova repültek.

Na de menjünk. Kürtölj Dölfí.

Szatyán Szida

szoba-lánynak.

Szárnyakon száll szegény szánandó szerelmes szívem személyedhez szerelmetes Szidám! Szép szemednek szomorú szolgáját, szorítsd szivedhez szende szépség! Széles szű széket szép szophát szerzek, szólj szeretsz?!

Szerelem szuronya szúr, szólj szeretsz szeplőtlen szívem szagos szappanja?! szorgalom szerénység s szabadság szeretője, szeretlek. — Szöllőmből szedhetsz szőlőt, szilvát, szedret; szekrényemből szalámit szelhetsz, — széles szalaggal szegetem szoknyádat, szilaj szamaram, s szabadságom, szaktudományom személyedé.

Szálj szunyogként szívemre s szívűd, szurd.

Szánd, s szeresd szived szeretőjét

Szerteperty Szilárdot.

Uj találmány.

Dolozsilek János bádigos mesternél a következő uj dolgok szerezhetők be:

1. Hurka- vagy kolbásztöltő, melybe húst sem kell tenni, csak a töltőjét, s mégis 70 méter kolbász nyerhető.

2. Kigyók kaphatók, melyek nem tolyás, hanem fiazás által szaporodnak.

3. Egy kitömött farkas, mely naponta 10 kiló húst fogyaszt.

4. Egy behorpadt elviselt ócska bádigo turnier, mely a sok használat folytán tönkre ment.

5. Uj találmányu telephon, melylyel a férjnek jelt lehet adni, ha . . . oh uram bocsásd!!

Kulisszai arany tanácsok.

Adja: **Fekete Tulipán.**

Mentől makranczosabb a paripa, annál becsesebb a lovar előtt, ha azt megfékezte; ezt jó! eszedbe vésd. Udvarlódát nem baj, ha biztatnod — de az oly szeretőt vedd meg, kit nógatnod kell.

Soha se téveszd össze a nappali öltözéket a — hálóköntőssel, s a szinpadot a pamlaggal.

Színész szeretőt soha se tarts — hadd te azokat másoknak, — mert mind a nők, mind a férfiak ellenségeiddé lesznek.

Ha már színésznő vagy, mindig nagyobbra törj és a fő czél lebegjen szemeid előtt, például: ösmer-tem egy kis kóristanót — még a régi jó időben, ki- nek — a többi közt — mindig volt egy fő szeretője, az első — a többi közt — volt egy fő jegyző; a második — a többi közt — egy fő parancsnok; a harmadik — a többi közt — egy fő-fő... ezek után — a többi közt — nem tudom mi következik, ha ugyan még következik, (forrás: hat évi hü (?) szerelem.)

Ha régi szeretőd egy idegen városban meglátogat, s vén udvarlód nálad találja, ne jöjj zavarba, hanem mutasd be neki, mint unoka fivéredet, a vén bagoly előtt még össze is csókolhatod, (forrás: Anna.)

Ha szived (?) érzelmeit okozat követi, legyen eszed, hogy udvarlód között az okot a vén de gazdag tanácsosban keresd, (forrás: Sári.)

Ha már bizonyos hirre vergődtél, s még nagyobbra akarsz csappanni, — csapj fel igazgatónak, csapj minél nagyobb hühót, s utoljára csapd el magadtól — fizetés nélkül — a társulatot, (forrás: Marietta.)

Ha egy kissé pihenni óhajtasz, s valami gazdag balekhez férjhez mégysz, mind addig hive maradhatsz a családi tűzhelynek, míg a zsidó az utolsó lovat is el nem viszi, — a mi ugyan hamar be szokott következni, — akkor Thália ismét tárt karokkal fogad; — s ezt gyakorolhatod többször is, (forrás: Sarolta, Hermina, Lina, Laura sat. sat.)

Igazgatód — és rendezőiddel mindig jó barátságban — de csak barátságban — karmestered irányában pedig mindenkor jó hangulatban légy.

Rendeződnek elég egy bájos mosoly, karmesterednek már — szivar járjon ki.

Ha igazgatód — kivált ha vén — felcizál a színház irodájába, — különösen próba előtt, vagy próba után — tanácsos mindig egy kartársnődet magaddal vinni.

Ha szeretőd valakinek előtted udvarol, észre se vedd; de ha hátad megett kurizál, azt már meglásd.

Udvarlód nyujtózkothatik akár az uzsorások zsebéig, de szeretődöt soha se hadd tovább nyujtózkodni, csak a meddig a takaró ér, de odáig minden esetre.

Vén udvarlódnak ha fekete a bajusza — mielőtt hazulról eltávoznál — jól megnézd magadat a tükörben.

Udvarlódnak mindig fölötte állj, szeretőt pedig olyat tarts, ki rajtad birjon fölényel.

Kapu-kulcsod mindig kettő legyen, egyik magadnak, másik a ruhahordónak, kit előadás után jóval

előbb hazaküldj, hogy mire te hazaérsz, ő már ott — ne legyen.

Laura szememre vetette, hogy a primadonnától a kardaloknőkhöz csaptam át, mikor jobban érzem magamat a k a r o k közt (Ez sem tanács, de igaz volt.)

Egykor egy kis művésznőnek ketten udvaroltunk egy gazdag gavallérral, ő nagyon sok csókot harácsoló a bájostól, nekem — sz rényiségem érzetében — igé-nyeim s o k k a l a l a n t a b b szárnyaltak, (detto)

ÓDA A KATASZTERHEZ.

Isten veled tehát, ó dicsó kataszter
Alig lenne képes tölled válni ember
Pénzügyi tanácsos ez ám a jó fa!at,
A ki ezt nem kapta egye meg a hajat. —

Sohasem hittem el, hogy ennyire vigyem
Elmének határát ismervén emígyen
Kataszterhez igaz nem értettem soha
A számoknak leszek apja — de mostoha.

Bucsuzom töltek óh a!attvalóim
Igaz hogy mostan már kevesebb a lóvém
Ezentul is robog én velem a batár
Nem titkárom többé dijnok ö!ő Csatár!

Lássátok hogy milyen a minister kegye
Pártfogolt lovagnak nó eitól a begye
Nem is sejtettétek, — belőlem mileve
Nyomorult kataszter — v i l l á m csapjon bele.

Ngoghy Dor.

Lutherániádák.

A debreczeni lutheránusok segélyért folyamodtak a Gusztáv Adolf alapítványhoz. Ott meg is kezdték a jó akaratot azzal, hogy elküldték a délibábos Debreczenbe Dr. Pauk Oszkár püspököt, hogy győződjék meg, van e Debreczenben Schulverein szag, — ha igen, akkor gilt, ha nem, akkor kein geld!

Szónoklatok is tartattak a disz-ebéden, (mert ilyen is megtörtént.) Elsőben a vendég püspök köszönte meg a szives látást tisztaícsengésü m á g y á r nyelven.

Aztán kezdődött a bucsuzás, a püspök kapott emlékebe egy darab petrificált délibábot csinos keretbe foglalva.

Most már azt várják a debreczeni lutheránusok, hogy ők mit kapnak a Gusztáv Dolfi alapítványából.

Dobro Nacz.

Kitüntetés.

Lefkovic Arthur helybeli ékszeráros ritka kitüntetésbe részesült. Ugyanis nagy hazaiui tetteinek elismerésül egy arany érdemkeresztet kapott — — *tisztítani.*

Tütü János rendőr elmékedései.

Ma egy hete dülután csak ott tattyuk a szánkat mint hogy dukál is, a mester-útcza szegletin Csapos czimborával, eczezer aszmondom neki, hogy jöjjék ken hajtcsunk be egy kis kanizott karczost Furónénál, ott meg nem lát senki, mír mer hogy vak bor mírís. Ászongya Csapos, hogy biz jó leszsz a. Eczezer mikor mán a nyóczadik járta, valami lármát hallunk, — aszmondom Furónéuak, hogy kügygye ki a szógállót, nízze meg hogy mifele lárma a. Viszsa jön az eszematta, aszmongya, hogy nagy verekedís van, — na komám mit gondol kend menyünkí ne i. Aszmongya Csapos czimbora hogy ne menyünk hászen a ki kezdi majd el vígzi. Hát tisztára igaza

van kennek így magamba még valami bajunk esne. — A mint beszélgetünk, hát az ital fogyott a níp meg szaporodott, — mennyünk komám aszmondom mer még majd tanúnak kell lenni, — avval az italt ki se fizettük mint a hogy dukál is, osztán a kert felől ellohaltunk másik koresmába. — Még jobb hogy ott nem vótunk mer így elvígződött a verekedís másnap mán megis tttuk, hogy hogy ment vígbe. — Reggel jelentettük aláson hogy nincs semmi ujság.

Ijenkor, mikor ideje van a karczosnak, esik ekkis csetepaté. Most kedden meg a fűviszkert uccezán akatam őszsze egy fiúval, megbirkoztunk, hát a mint földhő vágtam, én estem alól. — az a bolond fiu meg rám, de el nem tom gondolni mit akart, még ököllet kereste a kípembe a bagót. Ne izéjj mán hé mondom neki még meg láttyák, — avval felugrik a fiu, vesd el magad a libakert felé, — hát majd a rátóti fene szalagygyík utánad így magamba, hadd menyenyik. — Minek jelenteném mán az ijét be?! rendőr embernek nem szabad mindent elfecsegni, — majd be jelenti ű maga ha akarja, én nem járok utánna. Mijóta az egyik lábom balról viselem, még ijen stikli nem esett rajtam, — de hát megeshetett vóna e még a biztos úrral is — Sebaj na!

Megyek mán rendet csinálni.

Teljes czim.

Billet doux.

Dr. Kardos Samu köz- és váltóügyvéd, Hajdumegye tiszteletbeli tiszti ügyésze, — a debreczeni jogacademián a bűnvádi eljárás magántanárnja stb.

A MINAP...

A minap hogy Debreczenbe'
Benn jártam,
A régi szeretóm felé
Sétáltam,
Nem is mentem, nem is vártam
Hiába,
Csak hamar kikönyökölt ab-
Lakába,
Jaj istenem, hogy dobogott
A szívem,
A mint laufsrittban felé
Repültem;
De elkéstem, a hadnagy már
Ott állott,
Egy szép flankenbevegunggal
Csináltam egy rükverc koncent-
Rirungot

Fekete Tulipán.

A társadalomból

már t. i. a szépirodalmi lapból

S z i n h á z

Follinusnének olyan valami félszeg van a játékában. a mi nem csinál hatást a közönség körében. — Hát van-e oly félszegség, a mi jó hatást csinál!? jaj!

Spányi Lenke és Litzenmájer Szidi két oly ope-rett primadonna. (Hát Litzenmájer mikor lett primadonna?! jaj.)

Sajó Endrének napról napra ügyesebb mozdulatai van. (Jajaj.)

Helyi hírek.

A bivalyt darabokra szakította a mozdony, de életét nem könnyű szerrel dobta oda, mivel több kocsit kiugrasztott **bőszültsége által** (Tehát a kocsik megijedtek.)

Harmathy Pál Antiquariumát ajánljuk a közönség figyelmébe, miután a családban nem nélkülözhető könyveket a **legmagasabb** áron megvásárolja s viszont nála azok a **legjutányosabb**-n kaphatók. (Mily szép anyagi önfeláldozás!)

Ez se rossz.

Egyik helyi lap (perse political) azt írja újdonsági rovatában, hogy polgármesterünk találkozása Kállay Albert főispánnal Szegeden. — egészen magánjellegű.

Mi azt hittük, hogy Európa békéje felett határoztak.

Báró Ehenbőghy Manemett.

Sapristi! Fortuna Istenaszszony kezd igeu csalfa lenni irányombann! . . . Utoljára is azt kell föltennem rólla, hogy valammi falussi libából fölseperedett beantéc paysante, vallammi langme innoble; hogy én rreám, a vegyületlen kékvérre, az elleggáns gavalérra, így reám teriti a vizes pokróczet! . . . Parbleu! . . . Az én egyetlen bienfarteurom, az én extra-créanciém, Köpesdy Jancsi — eltűnt! Megszökött a sajját — adóssai elől! Ez márr aztánn az erredeti! . . .

Hanem ezz azz esett engem végtelenn blamirozz! . . . Kittől fogok én márr ezentüll ez eres perczentre, soha megadom fejében kölcsönözni! Mert hátt csak ő tudta méltányolni az én őseredetti kékvérre met, és csalláddi (sárga rézbből fabrikált) arrany erreklyeimmet. És mostt ő tölle, az énn sajját, küllön pénztárnokomtól — fosztott meg ez a paysante Fortunes! . . .

Szegény árva felesége sirva panaszkodott, hogygy ő márr most nem tudja mit csináljon; az urra hagygyott egy levelet azt nem meri felbontani, háthha végrendellett. Meg a sok zálogg éss köttellezvény: mi tévő legyen ő azzal! . . . Ő — azt mondja, — csak azon csudálkozzikk, hogygy azz urra pénztárnok se volt: mégis — megszökött! . . . Ő kezddd — féltékenny lenni! . . . hátha vallami fehérrnépséggel

S itt könnybenn ússzó szemmei hirrtelenn vérpirross villámmokat lövvelltekk! . . .

Én pedig, mikként Márriúss, reményeim Kárt hággó-romjain bussan kessergeimm távozássod, eltűnéssed, óh financierek, nagymesterre, jó Köpesdy Jancsi! . . . És átkozom a hűtlen Fortunnát, mertt mégg azt a killáttássommatt is ellvette, hogy az én kedvess Jancsisi bátytyám legalább a téli sasonra, a saját költségérre — becsukassonn! . . . Corpo di Bacco! . . .

No de most már csakugyan lássunk balek után!

Uj tanfolyam.

Van szerencsém a n. é közönség de különösen a m. t. vendéglős urak figyelmét felhívni az általam ujonnan a piac utca helyiségemben nyitandó — **Első magyar főkapitányilag szabadalmazott Gorombasági tanfolyamra.** — A legdivatosabb és legvastagabb gorombaságig — ingyen bárkinék.

Különösen vendégek leszidása, vendégek és újságáruók kidobása stb. stb. Egyszóval a mai kor kívánalmaihoz képpes.

Minél számosabb látogatást kér

Klopeczki

Sauwirth

Nro. 2.

Régiségi lelet.

R e n d ő r i.

Si. dat e. res.

N. A.

Gion. Cap. it. a. ni. Os.

te. Rem t es. — ced. v. es

n agio. n C. erd. es dm.

egs. am. ut

Eo. reo. m. vel e. ne.

gis em. ceo. st. l. en. i.

U. g. Ysam. U.

Meglelte Tütü J.

Párbeszéd.

Hadariné: Hol vette komamám asszony azt a sirkoszorút?

Daráliné: Én bion Bó Miskánál 27 pízir.

Hadariné: Hát mán ort is árulják, vajon mit szöll majd az a halott, ha megérzi a fokhagyma szagot?!

Sirfeliratok.

I.

Bájos kis ibolya
Setét hantok alatt
Rokoni sirodiban
Alud ki álmodat
Ha eijön a nagy
Tavas hajnala
Ébredj fel álmodból
Bájos kis ibolya!

Szerkesztői sürgöny.

Ahoz a csacska férfhoz: nagyon nem vers, elüt a többitől, — az eszme nem rossz, de a kivitel santit.

Csalán helyben. Nem csip.

Szamar tövis. Nyiregyház. Az a, hát még tövis nélkül?!

B. K. helyben Borzasztó, — megfordulna minden költőnk a sirjában ha közölnék. — Egyébiránt már annyi verset kapunk, hogy egész télre elég lesz gyujtónak . . . a kályhába. — Prózát, de nem prózait kérünk!

K. Sándr Kmrn. Ha meggyógyult gratulálunk, — de ha közölnék, a közönség betegednék meg.

S F. — Földet rázkódtató, eget hasító, borzasztó, iszonyatos stb Juj! milyen legiszonyatosabb kifejezések! — Éppen azért nem közöljük, nehogy nyomdahasító legyen belőle, — még magunk is félve olvastuk.

Cs. K. helyben. Már két napja kerestük benne a viczet de nem leljük, — kérjük megírni, hogy hol van.

G. J. N.-Várad, Szja! hiába! sokat meg kell tenni egy pár szemért. — csak vigyázzon a fakanálra! — Nem avatkozunk senki magánügyeibe, ha szereti jól teszi; nem vagyunk mi turnir csőszök, — vigyázzon magára mindenki. — Nem közölhető.

Puskás urnak Szgd. — Bizony nagy bakott lőtt kegyed puskás létére, jaj!